

Година II.

УЧИЛИЩЕТО излиза два пѣти вѣ мѣсеца на тѣзи голѣмина. Годишна цѣна прѣдплатена едно бѣло медж. а за отвѣтъ Турско фр. 7. Спомошествованіята ставагъ за година. Писма неплатени на пощата не сѣ прѣти. Твърдѣ дългн и неспокоени дописки оставагъ непомѣстени.

Слѣстѣкъ 1-п.

Писма, дописки и спомошествованіята са испращатъ надписани до издателя вѣ Руссе у печатницата на Дунавската областъ, или направо у писарницата на Училището "Телли-сокакъ" № 18. Вѣ Шуменѣ до Г-ла Братія Р. Ил. Блѣкови.

15,088.

УЧИЛИЩЕ.

Съдържаніе: Стихотворенія. — Течешето на научитѣ. — Живоописание на отличнѣ педагогъ Песталоція — Слово сказано у женското Друж. вѣ Свищовѣ. — По въспиташето на дѣцата. — Дѣлбочини вѣ океана. Екѣтъ. — Разни.

ДА СА ЗНАЕ.

УЧИЛИЩЕТО почена вече втората си година, и за сега не излиза пакъ дваждѣ на мѣсеца. Ако ли му проработи честѣта да ти се поможе стѣсвидено, тогава можемъ да го издаваме и три пѣти се на тѣзи голѣмина — това зависи и отъ спомощицитѣ, ако имъ са неспидяше да придадѣтъ ивѣшичко, баремъ колкото за пощенскитѣ разноски. — Умоляватъ са прочее ланскитѣ настоятели, както и сички други, които желаятъ да са зашишатъ изново, да побгъратъ и ни евятъ у врѣме по колко листа да испращаме, та да си неправимъ излишни разноски за прѣпращането и да исхабѣваме напрасно листоветѣ, които отѣвѣтитѣ недостигатъ (както направихме съ прѣвата година и са изгубихъж толкозъ броеве).

Записана следъ № 21,175.
ЧЕСТИТЕНІЕ.

Кѣмъ народнитѣ труженци за посата
1872 година.

Искрени мои прѣатели,
Съ'сдухъ просвѣтенъ запоены,
Жарки народни дѣатели,
Съсь похвална цѣль заловены.
Вѣ поле широко посвѣтены
Съ неуморна дѣятелность;
На общо добро прѣдадени
Вѣвь своята мила окръжность.
И кѣмъ Вамъ народни учители,
Движимъ прѣателско чувство,
Съ честьъ народни просвѣтители,
Идѣ съ искренно прѣателство.

Днесъ е деньтъ на Бога. Сура,
Оставенъ вѣчно в'нашв родина;
День честитенъ всего міра,
Доброчестна нова година.
Идѣ съсь сурвакница в'рѣцѣ
Съсь най учтива привѣтливость
Съ отворено отъ радостъ сърдце
Да ви кажа така с'очтивость:
«Сурва ви, Сурва нова година,
«Съсь нова година новъ животъ;
«Седемдесетъ едно са веч'мина,
«И са впуствна в'вѣчно-затоварелъ кивотъ
«Сурва, весела година
«Честитъ съ нова година — животъ
«Живо здраво пакъ до година;
«До година съ по узрѣлъ народъ.

«Догодинъ съ повече вѣстници,
 «И поврѣмenni списанія;
 «Съ повече народни труженици,
 «И съ повече писатели.
 «Сурва ви, весела годинъ
 «Живо здраво аминъ.—

И. П. Божковъ.

Кортенъ, за 1 Яннуарій 1872.

Посвѣтена на чувствителнитѣ майки.

Нани, нани, нани!

Нани, нани, нани
 Нани ми Цвѣтене,
 Мой-то Цвѣтье, нани:
 Голѣму да стани!

Дойди съньо, дойди
 Отъ горж зельнъ:
 Цвѣтана ми гуди
 В'люлкж позлатенж!

Нани, нани, нани,
 Нани ми Цвѣтене,
 Мой-то Цвѣтье, нани:
 Голѣму ще стани

За люлѣи го съньо
 В'люлкж позлатенж
 И запѣи му съньо
 Песѣнь отъ старинж!....

Нани, нани, нани,
 Нани ми Цвѣтене,
 Мой-то Цвѣтье нани:
 Голѣму ще стани!

Рѣсти мой-то дете-
 Голѣму порѣсти!
 Нани мой то ягне:
 Рѣсти ми порѣсти!

Нани, нани, нани,
 Нани ми Цвѣтене,
 Мой-то пиле нани:
 Голѣму ще стани!

Щеми бѣди юнакж
 Уменъ и роз'уменъ!
 Маминія момакж
 Ще бѣде наученъ!

Нани, нани, нани,
 Нани ми Цвѣтене,
 Моя юнакж нани:
 Той юнакж ще стани!

Цвѣтанъ ще ми рѣсте,
 Ще рѣсте, порѣсте,
 Мама ще го даде
 Да учи да чете!...

Нани, нани, нани,
 Нани ми Цвѣтене
 Нани мойто ягни
 Голѣмо да стани.

Мама ще тя даде
 Книгж да научишь;
 Тя ще та заведе
 Добро да сполучишь!...

Нани, нани, нани.

»Така преспиване момченце-то си една чувствителна майка, като прѣдѣше люлѣеше млкж-тж си рожбж, и му пѣеше горилж-тж пѣсѣнь »нани, нани, нани!« Майки! подражайте чувствително то майчино сърце, разберете ѝ нежни-тѣ рѣчи.

Ц. Г. Ш.

ТЕЧЕНИЕТО НА НАУКИТѢ. IV.

»Тѣй ще назовемъ распорѣждането или избора и правилнѣи рѣдъ на онова, което ще са учи, на било то за цѣлѣя съставъ изедно или за сѣки прѣдмѣтъ отдѣлно. Теченето на наукитѣ за да бѣде уси-гурено, учительтъ трѣбва да наиде онжзи точка, отдѣто да може са падѣва, че дѣцата ще приематъ самоволно и да на прѣдватъ въ ученето, що имъ са прѣ-подава. Тогавя вече трѣбва да захване отъ тжзи точка и да упжтва дѣцата тѣй, щото да разбиратъ добрѣ каквото имъ

БИБЛИОТЕКА „СЪГЛАСИЕ“ ПЛЪВЕНЪ

ДАРЪ ОТЪ

ИВ. ХР. КОСТОВЪ

са показва днес, или продължешето на онова, що са е вчера говорило. Тая свързка, на уроцитѣ ще имѣ са втълпи въ ума и ще са подканятъ отъ самосебе си, ако учителѣтъ ги подсъща сегисѣ тогисѣ кога съ едно кога съ друго. Точката на започвашето опрѣдѣлява самий прѣдмѣтъ, и то пакъ спорѣд силата и колкото дѣцата бжджтъ окипитени. Доброто течение на наукитѣ зависн слѣдователно:»

1) Отъ доброто начало.

»Сѣкое начало, казваме, е мжчно. И, наистина, ако ще би нѣкои много искусенѣ, пакъ у сѣкое знаменитѣ прѣдпріятіе наздраво са опитва отдѣ и какъ да захване работата каквото да сполучи добрѣ въ извршвашето ѳ.

»Ако ли каква да е работа, що сме захванали, не върви напредъ и неотговаря на цѣльта, но напротивъ іоще повече отива наопаки съ нашето намѣрене, тогава са познава какво причината е пакъ самото начало. Зато сѣки единѣ хитѣръ, като ще залови нѣкоя важна работа, трѣбва първомъ да си прѣсмѣтне и да размисли хубавѣ въ захващашето, отка си науми и за искусството на други хора. Лешавото начало нійдѣ толкозъ очевидно са непоказва колкото отъ учителя. Щомъ ученицитѣ, наскоро слѣдъ дохождашето си, хванятъ да показватъ знакове, че училището имѣ са необича и никакъ са неподканятъ да залѣгатъ сами, но земемъ да ги глчимъ съ заплашителни думи, дору и да ги насиливаме съ бой—тогава вече са подтвърдиша свидѣтелството, че наистина учителѣтъ іоще въ началото е захванялъ наопаки⁽¹⁾. Сички педагоги на новитѣ врѣмена много сж мислили върху това важно дѣю и таковитѣ имѣ опитванія породихъ добри плодове. Макарѣ тѣх-

нитѣ поглѣди и мнѣнія да сж по нійдѣ си разновидни, но пакъ сж точно забѣлязали онова, що е добро и право. Тѣй на примѣръ Песталоцій е поченялъ да обучава дѣцата на глѣдане, мислѣние и говорене у самото човѣшко тѣло. Гразерѣ съ онова що са намѣрва въ кѣмѣ Грасманѣ, Харнишѣ, Краузе, Штернѣ, Гербахѣ, Дистирвегѣ и други искатъ шото науката да захване отъ разглѣждането и наименованieto на онези нѣща, що сж облизно до насѣ, и сѣ които сме заобиколили, дѣтосѣкое са вижда отдѣлно.»

—о—

На сѣгашното врѣме мужду другитѣ въпроси, що занимаватъ свѣта, на чело стой въпросѣтъ за *въспитанieto на дѣцата*. Това са осѣща вече и у нашия народъ, който хвана да познава колко годѣ, че неговата бжджщностъ зависи отъ *въспитанieto и образованieto* на младитѣ. И наистина на кой баща или на коя майка не е драго да изучи своитѣ рожби и да имѣ даде *добра отхрана*? Умнитѣ хора залѣгатъ повече, вмѣсто имане и гелѣмо наслѣдство, да оставятъ на чедата си учение и да ги въспитатъ човѣшки, та до нѣкога да ги не провалятъ, че ги ненаучили какъ да живѣятъ и др.

Слѣдователно като желяемъ доброто на дѣцата си, трѣбва нашитѣ училища да са наредятъ тѣй, шото да отговорятъ на желянето ни. Най-напредъ намѣни трѣбватъ таквизъ учители, които въ сжщето врѣме да бжджтъ и като въспитатели на дѣцата; защото *безъ въспитанieto нѣма и наука*. Послѣ ако искаме да са развиватъ дѣцата по природно, трѣбва да залѣгнемъ у врѣме шото да са пробужда у тѣхъ само онова, кое природата е посадила въ човѣка. А то бива когато почне въспитанieto по онзи пѣтъ, що е пробилъ духѣтъ на отлични великѣ педагогѣ Песталоцій, на когото списаніята върху *въспитанieto*, прѣвѣляени душевно съ любовъ къмъ човѣшество, служатъ за оглѣдъ на сичкитѣ въспитатели.

(1) Такивато учители, за зла честь, сѣглѣдваме и до днесъ въ нашенско, дѣто хванятъ наопаки, защото и сами незнаятъ началото на работата си, а само прѣтоварятъ ученицитѣ съ едни обѣркани програми. И тѣй, вмѣсто да ги привлекятъ къмъ училището, тѣ ги прокудятъ Б. Р.

Това ни е подканило да запознаемъ читателитѣ си съ Песталоціа, тойзи съ възвишенъ умъ възпитателъ. Освѣнъ то подбуди ни юще желаніе да приведемъ неговото животоописание за двѣ причини: първо да посочимъ примѣръ на нашитѣ учители и възпитатели какъ трѣбва да са завзематъ за възпитаніето и правилно обучение на повѣренитѣ имъ младежи, та да са приготвятъ добръ съ приговаряне и да са научатъ какъ да прѣтърпяватъ многото незгодности и мъчнотій у званіето си; а друго да отмахнемъ кривото сѣждане на пѣкни си, които безсѣзнателно подмятатъ само името на тойзи заслуживъ човѣкъ, когато хвалятъ прѣкалено други унѣ прочюти педагози, които са почитатъ като стръжни учители, не за това че истински и отъ любобъ са стремили да помрѣднатъ що-годь образованіето напрѣдъ, но само го имали на »мода«.

Ето животоописаніето на Песталоціа.

Хенрихъ Песталоцій са е родилъ на 12 Януаріа 1746 въ градъ Цурихъ. Баща му бѣше лѣкаръ (докторъ), който са зовяше Песталоцъ; а съ това име са назова той за поменъ на своятъ Италиански прякоръ. Дядо му е билъ отличенъ селски Священникъ; по рода си тоб са е падалъ на нѣкоя си знаменита фамилія у републиката; но на старостъ никакъ неса е удостоилъ да си спечели каква-годь честь, съ която да мине на пѣкои редъ и да доживѣе охално. Рапо, юще у шестата си година, Песталоцій изгуби баща си, а майка му, вдовица сѣгна сиротъ, остана сама да го възпитава съ оскѣдността си. Въ дома имъ живѣеше честита челядь, една фамилія по име Бабели. При смъртнія си часъ Песталоцій повикна Бабели и заръча: „Побратимявамъ та, Бога ми, не оставий жена ми самички; защото кога азъ умрѣ тя е изгубена, а моитѣ дѣцѣща ще иснадѣжтъ въ чюдждирѣцѣ.“ И Бабели, утѣшаващия смъртника, отговори: Не бойса, азъ не ща да остава жена ти слѣдъ твоята смъртъ; ако е възможно и ако ѱ трѣбвамъ, остана щѣ и до животъ при нея.“

Слѣдователно не е чудно, защо Бабели послѣ, отъ оскѣдностъ и пѣманіе, строго е вардила момчето да не ходи и да са лута безъ работа по улицитѣ, та напѣзно да вавали дрехитѣ и да си дере обучага. Това ограничаваніе, да сѣди сѣ у дома, направи дѣтето да остане нетимно отъ сѣкое сношеніе и да бжде, току речн, съвѣмъ отлѣчно отъ свѣта, безъ да са събира съ хората и да са запознае съ живота на другитѣ.

(Продължава са)

Слово съчинено отъ Ст. И. Поповъ,
а казано отъ една Господица въ едно
събрание на женското дружество
въ Свищовъ.

Почитаеми Господжи и Господжци.

Съ началото на новата година, като че народитѣ, обществата и сичкитѣ хора въобщте влѣзватъ въ началото на новъ животъ. Ти е оште врѣме на радостъ и веселіе особено между онези, които сѣ унотрѣбили добръ и полезно врѣмето на изминѣлата година; които сѣ унотрѣбили то врѣме тѣй, спорѣдъ както е прѣдписано въ длъжноститѣ на единъ народъ, на едно общество или дружество и особено на сѣкой челѣкъ.

Съобразно съ обичантѣ на сичкитѣ Християнски народи, на сичкитѣ Християнски общества или дружества, нека и ний хвърлимъ единъ краткъ погледъ врѣхъ работитѣ и вървежѣтъ на нашето женско дружество отъ минѣлата година или даже и отъ врѣмето на основаніето му—за да видимъ до колко началото на тази нова година ште бжде и за насъ врѣме на радостъ и веселіе, врѣме за успокоение на съвѣтта, сирѣчь до колко ний сѣмъ извършили прѣдписанитѣ намъ длъжности отъ здравиятъ разумъ, отъ религията ни и отъ законитѣ на дружеството ни, като членове на туй наше дружество, оште и като членове на нѣжната половина отъ челѣшкитѣ родъ.

Извършеното отъ дружеството, ако и да са разгледъ вече въ свършваніето на дружественната година, нека пакъ повърхностно си напомнимъ слѣдствието отъ туй разгледване, нека да ичислимъ поне по главнитѣ

дѣла на дружеството. Вие знаете, почитаеми Господжи, и Господжици че дружеството ни издържа вече съ свое иждивение въ Бѣлградъ у Сърбия на учение една дѣвойка отъ Свинтовъ, която дѣвойка слѣдъ свършването на науката си е задължена да бѣде въ града ни учителка; то направи съ свое иждивение кѣшница на една саката сиротиня, която и продължава да прѣхранва и да ѝ достави и другитѣ потребности за живѣние; разподѣли около осемъ стотинъ гроша на бѣдни домоцадия и други дребни подобни подаръци, што прави отъ врѣме на врѣме и въ крайна нужда; плашта за отхраната на дѣтето на една жена, лишена отъ здравиятъ си умъ; достави сичкитѣ нужни нѣшта освѣнъ прѣхраната, на три дѣвойки, които са учатъ у тукашното дѣвическо училище, безъ да исчисляваме сега и разнитѣ подаръци за сжштата цѣль. Освѣнъ туй, позната ви е голѣмата нужда за едно здание, което да бѣде дѣвическо училище въ срѣдната махала, и намѣреннето, желанието и готовността вече на дружеството ни за въздигането на туй толкози нужно и толкози желано отъ синца ни здание. Сичко, што е спрѣло дружеството за осжштествение на този му планъ, е нѣмание на мѣсто. Нъ, съпостоянство, нека бѣдемъ уфрени, чи ште надвиемъ и на една като тази мѣчнотия, и планатъ ни ште бѣде на скоро положенъ въ дѣйствиe.

И тѣй отъ минжлото и отъ сегашното разглѣдвание ние виждаме чи дѣлата ни сж до нѣйдѣ удовлетворителни толкози, колкото е възможно да стане спорѣдъ срѣдствата, способноститѣ, съгласнето и любовта, които имама. За повече постигане и повече удовлетворение спорѣдъ плантътъ, когото е прѣдначерталъ въ уставтътъ си нашето дружество, сѣка отъ насъ може да разбере чи са изпекватъ повече отъ горнитѣ условия, и особено повече срѣдства. Оште и съ общитаната вече помощъ на дружеството отъ страна на неговитѣ членове, кръгтътъ на работитѣ и интереситѣ му повече може да са разширочи и слѣдователно цѣлта му повече да са постигне.

Като е тѣй, сѣка отъ тази Господжи са умолява да внесе вече въ сѣкровиштето на

дружеството общитаната си помощъ за постигане и удовлетворение оште повече цѣлта на дружеството(1).

Трайността на туй наше благодарно дружество, единичното срѣдство, чрѣзъ което и ний ште можемъ да заслужимъ отчасти на народтътъ си на отечеството си, като истенски негови дѣштери, и неговиятъ добъръ вървежъ биватъ тогазъ, когато сѣка отъ неговитѣ членове познава дѣжноститѣ и са стреми отъ сѣ сърдце да ги исполня.

Челѣшкитѣ работи не могатъ да бѣдѣтъ свършени, нъ челѣкъ сѣкога трѣба да са стрѣми къмъ усвършенствуване. Тѣй и ний да глѣдаме да бѣдимъ по ревнителни, по точни и по дѣятелни въ исполняването на тѣзи си дѣжности, тѣй штото работитѣ ни, сравнително съ минжло годивнитѣ да излѣгатъ много по удовлетворителни, по уголѣмени и по усѣгършенствувани.

За повече побуждане къмъ постигане исполняние на горѣказанитѣ, считамъ за нужно да напомня една отъ дѣжноститѣ, които си е прѣдначертало женското дружество. Тя дѣжностъ е да подпомага и да съдѣйствува колкото може оште повече за всенитаннето и изучаването на женскиятъ полъ. И отистина тази трѣба да е една отъ най главнитѣ и отъ най святи дѣжности на женското дружество. Исповѣдано е и доказано чи на майката влиянието е една отъ най главнитѣ причини, които даватъ характеръ на народитѣ, както и на частнитѣ хора.

(Слѣва)

Колко главно нѣшто е примѣрътъ при всенитаннето на дѣцѣта.

Въ сичкитѣ нѣшта на природата, които имахтъ орждия, или сѣ едно, които са хранитѣ и растѣтъ, и са расплодяватъ, и отъ които особено нѣкои си имахтъ при туй оште и чувства, и самоволно са мърдатъ отъ мѣсто на мѣсто, у сичкитѣ има съчувствие, симпатия.

Дѣто има тѣло съ орждия, симпатията е

(1) Въ сжщото събрание внесениѣ пари отъ общитанитѣ помощи и визитни подаръци възлѣзохъ повече отъ гроша 2,000.

тамъ; штомъ заболѣй единъ членъ, съ него заедно захваша да тегли и сичкото тѣло, и обратно, штомъ заболѣй тѣлото, съ него заедно са разболяватъ и членовеѣ му: рѣбозобилието на животната сила въ една часть, благотворно работи на сичките останали части на тѣлото. Видиши че по пѣкоя си случка са просѣлява едно око—токо гледаши че въ нея съзаз зель участие и стеѣдѣтъ му—другото око; васъ ви заболѣ сърцето, или сѣ едно, развали ви са коремѣтъ, болестта разслабва сичкото ви тѣло, и мислитѣ ви потъмняватъ, и волята ви ослабва.

Сжштивягъ законъ работи не само въ физическия, но и въ нравствения свѣтъ. Челѣкъгъ като разумно, нравствено сжшество, само въ общество може да достигне до пълно развитие на сжшеството си; сѣкое азъ, винаги рѣдполага друго ти, и самиятъ духъ става духъ на толкози познания, колкото той излиза вънъ отъ синопрътъ на себе си, или вънъ отъ границата на онуй, което познава, а сичките тѣзи познания трѣба да добие отъ други.

Въ челѣка обикновенно проглежда сила, която подражава на нѣшто, което е вънъ отъ него. За туй и силата на подражанieto трѣба да са нагласява именно тѣй, што то чрѣзъ нея да са извиква нравственото развитие на дѣтето т. е. на дѣтето да са доставятъ таквизи работи за подражанie, по край които то нравствено да са развива. Нъ за съжелявание колкото и да е всеобщата тази сила, сирѣчь силата на подражанieto у челѣка и въ двата пола и въ разнитѣ възрасти и рѣшително да ѣ е работянието въ развитието на сѣко дѣте, ний въ всенитанието малко цѣнимъ значението на примѣра. Пжкъ магическата сила на примѣра, сила, която неволно увлича челѣка, и особено дѣтето, сѣки е му позната. Силата на подражанieto въ младостта е толкози голѣма, што то дѣцата, често противъ природното си напхтвание, усвояватъ навикѣтъ, погрѣшките и достоинствата на по старитѣ си братия и сестри.

Когато е тѣй, колко трѣба да бжде тасливо онуй семейство, което при многото си дѣца, погрижило са да отхраши добрѣ по-

старото отъ тѣхъ, или сѣ едно първото дѣте: окото е по богато по влиянието си отъ кожкото ухото, най многото знания за много работи ний ги придобиваши чрѣзъ окото. Въ много школи твърдѣ на често са сретатъ грѣховцѣ, които по предание премпнувагъ отъ единъ къмъ други; пакъ въ нѣкоя школа сѣвсѣмъ не са забѣлѣжаватъ подобни погрѣшки, и вижда са за туй, че нѣмало лошагъ примѣръ, който да ги причини. Всенитаникѣтъ, или ученикѣтъ често, безъ да забѣлѣжи самъ си, подиръ нѣколко деиа усвоява и правитѣ и животѣтъ на събранието, между което са намѣрва. Когато обществото, което е на трапезата е умѣренно, и невъздържливиятъ, или лакомиятъ, който е между туй общество, са отрича отъ страстта си. Отъ тука заключаваши че примѣрътъ има голѣмо влияние и врѣхъ хора, които сж пристрастни къмъ нѣшто си, и може да ги направи да са отричатъ отъ тази силна наклонность—страстта

Когато родителитѣ въ помрѣдвашията си сж дѣломждрени т. е. въздържни отъ удоволствията на една забрапена любовь, отдадени отъ сичко туй, което докача, или поврежда срамижливостта, смиренността; въ хоратагъ си и въ работитѣ си сж благородни, то и дѣцата имъ сизазватъ душевната чистота, и не са повреждатъ, и често твърдѣ на дълго сами противостоятъ срѣшшо врѣдигелното влияние на лошагото влечение.

(Изречението слѣдова)

ДЪЛБОЧИНИ ВЪ ОКЕАНА.

Отъ наблюденията и издирванията на г-на Джемса Росса и неговый другаръ г-на Гукера, ся види че подъ 15° 3' южних широчинх, 23° 14' западни дължинх, тѣ мѣрили океана съ жилѣзних топкк, коя е' была 26 оки тѣжка, а въже то, на кое е' была вързана, было дълго 27,600 педи, сичко-то въже ся развило, а не достигнало дѣно. Отъ това ся види, че тука, въ средж тж въ океана, дълбочина-та была по вечъ отъ 27,600 педи. Най плитко-то мѣсто кое то сж намѣрили, при 33° 21', южних широчинх, и

9° 4', западик дължинѣ, было 16,062 педи. Наблюдатели тѣ ся увѣрили, че, на близо около брѣговы тѣ, дълбочина-та на този голѣмъ океанъ е по вечь отъ 4000 педы.⁽¹⁾—

Господинъ Уалшъ, Лейгенайтъ на американскѣ военикъ службѣ, шамѣрилъ още по голѣмѣ дълбочинѣ между Бермутски-тѣ и Азорски-тѣ островы, подъ 31° 59' сѣв. шир. на 58° 43' зап. дълж; негово-то вѣже было дълго 34,200 педи и не достигнѣлъ дѣно. Нѣ найъ голѣма дълбочина е намѣрилъ капетанъ Денамъ, кой е былъ на ингилишкѣ военѣ службѣ. На 30 Октомврія 1852 години, подъ 36° 49' южнѣ широчинѣ и 37° 6' западик дължинѣ, той достигнѣлъ дѣно на 46,236 педи дълбочинѣ, а най близо до това мѣсто ся намѣрвала суха земя при уста-та на рѣкѣ Ла-Платѣ. Негова-та желѣзна топка была 3 оки и была свързана на тънка връвь ($\frac{1}{10}$ отъ пармака на аршина въ диаметра); това было денѣ, врѣме-то было тихо, връвь-та ся развивала и връвѣла надолу 9 часа и 24 минуты. Кога достигнала топка та дѣно, извѣкли връвь тѣ 300 педы и пакъ ихъ пуснали. Тя потѣнала пакъ както и преди ударила у дѣно то и ся за прѣла, както и шрѣвнѣ. Тѣзи дълбочина е два пѣтя по голѣма отъ най високій връхъ на хималайски-тѣ планини, кой е високъ 28,000 педи. А дълбочина-та на Тихій океанъ дваждѣ надминува тѣзи височина въ нѣкои мѣста. (Привелъ Ц.)

ЕКЪ-ТЪ.

Малкый-тѣ Георги нѣмаше още ни най-малко понятіе за екъ-тѣ. Единъ день. когато бѣше посрѣдъ ливады-ты, доде му на ума да выка: »Ей! Ей!« и тутакси чо да излѣзватъ сѣщы-ты думы отъ сѣбѣдиж-тѣ дѣбравкѣ: »Ей! Ей!« той зачюденъ звхвана да выка: »Кой си ты тамъ?« на кое-то таинственный-тѣ гласъ повтори тутакси: »Кой си ты тамъ?« Георги извика: »трѣбва да си нѣкое глу-

паво момче.« »Глупаво момче!« повтори гласъ-тѣ, отъ дѣно-то на дѣбравкѣ-тѣ.

Тогазъ вече Георги до толкозъ ся разгнѣви, шо-то удвои обиды-ты, кои то отправяше къмъ дѣбравкѣ-тѣ. Екъ-тѣ точно му ги върнѣ всичкы-ты. Слѣдъ туй той захванѣ да търси, по всичко-то пространство на дѣбравкѣ-тѣ, момче-то, кое-то си прѣдполагаше да му отговаря, за да му отмѣсти; но не намѣри никого.

Подиръ туй бесполезно търсеніе, Георги ся затече къмъ дома си, и ся оплаква на майкѣ си, за дѣ-то едно лошяво момче ся бѣше скрыло въ дѣбравкѣ-тѣ за да го обижда. Майка му тутакси разбра истицѣ-тѣ и му каза: сине мой, ты си дѣйствувалъ противъ себе-си и самъ ся обвинявашъ. Знаи, че нищо друго не си чюлъ освѣнѣ собствены-ты си думы; зачо-то, тѣй какъ-то много пѣти си видялъ лице-то си отражено въ водѣ-тѣ, тѣй сѣщо си чюлъ собственыи тѣ си гласъ въ дѣбравкѣ-тѣ. Ако бѣше извикнѣлъ нѣкожъ политичнѣ думѣ, не бы ся лишилъ отъ да получишъ подобнѣ. Тѣй ся случва винагы на този свѣтъ. Поведеніе-то на другы ты въ наше отношеніе е обыкновенно екъ-тѣ на наше то. Ако ся обхождамы почтенно съ другы-ты хора, и тѣ тѣй сѣщо ще ся обхождѣтъ съ васъ. Но ако ные смы немылостиви и неполитични къмъ тѣхъ не можемъ да чакамы по добро отъ тѣхнѣ странѣ.

Привелъ Ламбе П. Ивановъ.

РАЗНИ.

Драгоцѣнно-то растение.

Двѣ слугыни, на имя Цвѣта и Донка, отгвахъ на сѣбѣдно-то село. Всяка отъ тѣхъ посяше на главѣ-тѣ си по едикъ кошницѣ съ овоцїя, кои-то тѣжяхъ много. Цвѣта не-преставаше отъ да ся онаква и да въздиша; Донка напротивъ ся шегуваше и ся смѣеше. Какъ ви дохожда да ся смѣете тѣй съ все сѣрдце? каза Цвѣта; вашій-тѣ товаръ е, почти, тѣй сѣщо тяжкѣ както мой-тѣ, и мои-ты силы сѣ равны съ ваши ты.

(1) Тутъ пѣда е земята вмѣсто стопа=футъ, 3 фута сѣ равни съ 1 аршинъ

„Азъ съмъ, повтори Донка, притурила едно растение на моя товаръ, и за туй го азъ едвамъ усещамъ: направете както мене и вамъ тъй също много ще улѣкне.“

„Безъ съмненіе, каза Цвѣта, че то растение е много драгоцѣнно. Азъ быхъ много желала да го имамъ за да ми улѣгчи товаръ-тъ. Кажете ми прочее, моляхъ вы, какъ му е имя-то?“

„Драгоцѣнно-то растение, повтори Донка, кое-то само има силж-тж, да улѣгчава всякъ-тъ товари, ся нарича *турѣнне*.“

Маймуна-та

Една маймуна влѣзе прѣзъ прозорець-тъ въ стаж-тж на единъ богатъ скжперник, кой то не даваше ни еднж парж на сиромаси. Той не былъ въ кжщи въ туй врѣмя. маймуната, намѣри санджк-тъ кой-то бѣше пълъ съ златни и срѣбренни монети, захванж да ги хвърля прѣзъ прозореца.

Много хора, кои-то ся научихж за туй, събрахж ся на улицж-тж, и захванахж съ бой да ся припиратъ за пары-ты.

Въ минутж-тж кога-то санджк-тъ бѣше вече изпразненъ, пристигнж скжперникъ-тъ. Человѣкъ може да си прѣдстави гнѣвъ-тъ му. Завчасъ той захванж много да гълчи и да заплашва маймуцж-тж, кож-то нарича ше безумно животно.

Истинна е, му каза съѣдъ-тъ му, че тази маймуна не е умна дѣго хвърлила пары-ты прѣзъ прозорець-тъ, нѣ не е малко безуменъ и този, кой-то ги държи затворени въ санджкъ безъ дагы употребява въ нѣщо.

Превели отъ Френскы Братія Паневи ученици въ Свищовъ.

Съ поченването на новата година пристигна ни отъ Шуменъ и нова радостъ! Най-поздравъ и нашитѣ Шуменки Господжи са състили да си патжклатъ и тѣ, като хората, Женско Дружество, кое вече захванжло своитѣ сбирания. „Училището“ бърза да честити на нашитѣ съгражданки новото имъ

дружество, и нѣй ще кажемъ: да е наша добърж члж. Само дано небже и то какъсовото, нѣкои си женски дружество въ нашенско, о, по „модага“, а не отъ истинска желание за да са подпомогне на общія напръдѣжж на народа и ни.

Съ благодарение помѣстяме имената на тѣхъ родлюбитѣ Г-да спомощници, които благаговолехж да подарятъ по едно годишно тетеченіе отъ „Училището“ за год. II на селскы-тъ училища въ Орѣховско.

ОРѢХОВО. Негово Високопрѣп. Игуменътъ у КеКалувковскія мѣнастиръ Отецъ Иларионъ II. Силвестрѣевъ подарява за селата: Бъркагово, Бреница, Книняжа, Кайнаре, Борованъ и Борзинъ (6).

Негова милость Г-нъ Цеко Вълчевъ подарява за селата: Лѣсура, Струненъ и Търнокъ (3).

Подаряватъ по едно: Н. Впр. Протосинг. отецъ Г. Ал. Атанасовъ—за село Глава, Г-нъ Нино Ралчовъ—за с. Вранякъ, Г-нъ Тасо Петковъ—за село Ковлудуйя, Г. Петъръ II. Лазаровъ—за село Гложене, Г. Стѣпанчо X. Стефановъ отъ Тетевени подарява за Орѣховското училище, Г. Симо Константиновъ—за село Бѣшеплитѣ, Г. Иліа Ангеловъ за село Островъ, Г. Георге Нидѣлковъ—за село Хайрединъ, Г. Ангелъ Г. Дюлгеровъ Свищовець.—за село Фруренъ, Г. Иванъ Неновъ—за село Добролѣво, Г. Андрей Дулчовъ—за с. Сираково, Г-да Бр. Малчеви—за село Крушевицажа, Г. Т. Младеновъ Уч. подарява за женското Дружество „Правда“ въ Ломъ, и друго за с. Луковидъ Г. Илл. Балабановъ—за училището у с. Буклевци, Г. Ив. Ш. Кѣириловъ—за с. Бутанъ, Г. М. Димитровъ за с. Мижораадъ.

Сичко 25 экземпляра, събрани чрѣзъ съдѣйствието на Друж. „Селска Просвѣта“, съставено съ побужденето на Г-на Тома ММладенова учителя въ Орѣхово.

Ето мисіята на нашитѣ учители, които трѣбва да залѣгатъ само затова, което прилича на тѣхното звание, а не юще да развалятъ и направеното. Видѣли сме универзитанти и други високоучени, които са наядувать, че свършили курсове и намъ що си, а малко или никаква облага отъ тѣхъ. Намъ ни трѣбватъ за сега учители дѣятелни, учители сърдчени толкозь въ училището и колкото и отвѣнъ мѣжду гражданитѣ и селенитѣ; защото е забѣлявано, че отъ дѣятелноостѣта на учителитѣ състои доброто и злото на единъ кой да е народъ.

Освѣнъ първіа елнетъжъ, „Училището“ нѣма да са испраща никому до като си непрѣдплати годишното спомоществованіе пълно—печетаритѣ нерачатъ на почекъ, а искаатъ напръдъ, че тогава да печатжтъ.—Прѣзъ тойзи мѣсець „Училището“ ще излѣзе веднѣжъ, защото ще въсчакваме да пристигнжтъ имената на нови спомощници; по за сѣтнѣ ще са настигнжтъ, като го издаваме по-честичко.

Издатель—стѣпанъ Р. Блѣсковъ.

Руссе, въ печати, на Д. область. طونه ولايتي مطبعه سنده طبع اول منشور